

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

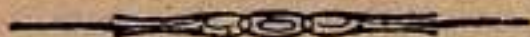
Ο ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΓΑΜΟΣ

ΥΠΟ

ΝΙΚ. Κ. ΡΑΜΦΟΥ

ΕΚΔΟΘΕΝ ΔΑΠΑΝΗ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΑΡΒΑΡΡΗΓΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΑΡΒΑΡΡΗΓΟΥ

[3 Ὀδὸς Ὀφθαλμιατρείου 3]

1878

ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΤΣΙΜΠΑΛΗ

ΑΝΔΡΙ ΜΕΓΑΛΟΔΩΡΩ ΚΑΙ ΕΥΓΕΝΕΙ ΠΡΟΣΤΑΤΗ

ΤΩΝ

ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΥΠΟΛΗΨΕΩΣ ΕΝΕΚΕΝ ΤΟ ΠΟΝΗΜΑ

ΤΟΥΤΟ

ΕΥΛΑΒΩΣ ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

Ο ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΓΑΜΟΣ

Α.

Ἡ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ ὑπῆρχεν ἐν τύρβῃ ἐπισήμῳ τε καὶ ἰδιωτικῇ, καταλύματα ἡτοιμάζοντο διὰ στρατοὺς ἐν τῇ πόλει καὶ σκηναὶ ἐν τοῖς πέριξ αὐτῆς, μέγαρά δὲ καὶ οἰκίαι δι' ἡγεμονικὰ πρόσωπα· καὶ ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς 20 Ἰουνίου 1839, στρατοὶ ἤρχοντο πανταχόθεν εἰς τὴν καθέδραν ταύτην τοῦ μεγάλου ἀναμορφωτοῦ τῆς ἀπεράντου Ῥωσικῆς Αὐτοκρατορίας, τῆς μετὰ τοῦ παλαιοῦ καὶ νέου κόσμου συζευγνυμένης καὶ ἐφ' ἧς οὐδέποτε δύει ὁ ἥλιος. Κουρλανδοὶ καὶ Λιβόνιοι, Φιλανδοὶ καὶ Ἑστόνιοι, Πολωνοὶ καὶ Βόθνιοι, Κούρδοι καὶ Ἀρμένιοι, Πέρσαι καὶ Κυρκάσιοι, Καλμουῖκοι καὶ Τάρταροι, κοζάκοι καὶ Τουρκομάνοι, Γεωργιανοὶ καὶ Ἰμιρέτιοι, Μιγγρέλιοι καὶ Δαγγεστανοὶ, Ἀβασσιανοὶ καὶ Καυκάσιοι, φέροντες τὰς ἐθνικὰς αὐτῶν στρατιωτικὰς στολὰς, παρετάττοντο πλησίον τῶν Ῥώσων στρατιωτῶν κατ' ἰδίαν ἐθνικὴν φάλαγγα. Ἐνταῦθα δὲν ὑπῆρχον Μαμελοῦκοι προσποιητοὶ ἢ Ζουάβοι μετεμφιασμένοι, ἀλλ' ὅ,τι ἀρειμάνειον εἶχε πᾶν ἔθνος ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ Ῥώσου Αὐτοκράτορος.

Βασιλεῖς καὶ Δοῦκες, Πρίγγιπες καὶ στρατηγοὶ καὶ πάσης τάξεως εὐγενεῖς συνέρρεον ἐκ τῶν ξένων κρατῶν ἐν Πετροπούλει, ἵνα ἴδωσι θέαμα μοναδικόν, στρατὸν ποικίλον ἐκ Ῥώσων καὶ Ἀσιατικῶν ἐθνῶν συγκείμενον, καὶ ἰδίως ἵνα ἴδωσι τὸν Ἀσιανόν, καὶ Εὐρωπαϊόν παντοδύναμον Αὐτοκράτορα Νικόλχον, παρ' ᾧ ἔμελλον νὰ παρελάσωσιν οἱ πρωτοφανεῖς εἰς τὸν Εὐρωπαϊόν οὔτοι στρατοί.

Ἐξ χιλιάδες ἐργάται ἐξωμάλυνον τὴν πρὸς μεσημβρίαν τῆς πόλεως ἀπέραντον πεδιάδα, ἐφ' ἧς στρατὸς ἐκ χιλιάδων ἐξακοσίων συγκείμενος δύνανται νὰ παραταχθῇ ἀνέτως. Κατὰ μῆκος τῶν μεγάλων ἀγυιῶν ἐστήθησαν ἱστοὶ χρυσοστεφεῖς, χρωματισμένοι κομψῶς εἰς ἐρυθρὰς καὶ λευκὰς ταινίας, ἐφ' ὧν ἐξήρτηντο λάβαρα ἐπιμήκη φέροντα τὰ ἐθνικὰ χρώματα καὶ τὸ σύμβολον τῆς Ῥωσικῆς αὐτοκρατορίας, τὸν δικέφαλον ἀετὸν, καὶ κατερχόμενοι περιέζωνον τὴν θέσιν ἐν ἣ ἔμελλε νὰ παραταχθῇ ὁ στρατός. Ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς πεδιάδος, ἢ τοῦ πεδίου τοῦ Ἀρεως, ἠγέρθησαν ξύλινα θεωρεῖα ἱκανὰ νὰ χωρέσωσιν ἅπαν τὸ ὠρχιὸν φύλον τῆς Πετροπούλεως καὶ τὸ ἐξ ἄλλων πόλεων ἐλθόν, περίεργον ἵνα ἴδῃ τὴν μεγάλην στρατιωτικὴν ἐπιθεώρησιν, ἣν κατὰ διαταγὴν τοῦ Αὐτοκράτορος προεκήρυξεν ὁ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργός. Τὰ θεωρεῖα ταῦτα χρωματισμένα κομψῶς, ἐσχημάτιζον ὠρχίαν ἐπιμήκη στοάν, κεκοσμιμένην διὰ μικρῶν σημαίων διαφόρων χρωμάτων.

Καθ' ὅσον ἐπλησίιζον αἱ παραμοναὶ τῆς ἐπιθεωρήσεως, νύκτωρ τε καὶ ἡμέραν, αἱ εὐρύταται ἀγυιαί καὶ αἱ πλατεῖαι διεσταυροῦντο ὑπὸ ἀμαξῶν σεσημασμένων διὰ συμ-

αὐτοκρατορικῶν, βασιλικῶν, Δουκικῶν, Πριγκιπικῶν
καὶ ἄλλων διχσήμεων προσώπων. Ἐνταῦθα παρ' ἐλπίδα
ἐνηντήθησαν φίλοι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποχωρισθέντες καὶ
ἡδονήσαν ἔχοντες πλέον ἐλπίδα νὰ ἴδῃ ὁ εἰς τὸν ἕτερον
ὑσταίτα δὲ πλήθην συνεσωρεύθησαν, ὥστε συνεπιέζοντο
εἰς τὰς εὐρυτάτας αὐτῆς ὁδοῦς.

Ἐν μιᾷ τῶν παρμονῶν τούτων ὄχημά τι κομψόν,
λουσίως κατηρτισμένον, φέρον τὰ Αὐτοκρατορικὰ σύμ-
βολα, διήρχετο τὴν τοῦ ἁγίου Ἰσαὰκ πλατείαν. Ἐν αὐτῷ
κάθητο γυνή τις μικρὸν ὑπερβῆσκ τὴν μεσαιάν ἡλικίαν,
ὠρχία καὶ μεγαλοπρεπὴς ὡς ἄλλη Ἦρα, λευκὴ ὡς κρῖ-
νος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσιν ἱλαροὺς καὶ οὐρανοχρόους, καὶ
παρ' αὐτῇ νέκ κόρη ὠρχία ὡς ἄγγελος. Ἐκ τοῦ ἀντιθέ-
του μέρους τῆς αὐτῆς πλατείας διέβαινον ἑφιπποὶ γέρων
ἐξηκοντούτης καὶ νέος ἄγων τὸ εἰκοστὸν δεύτερον ἔτος,
κομψὸς, ὠρχῖος, φέρων στολὴν ἱππέως ἀξιωματικοῦ καὶ
καρτενῶς ἐλαύνων τὸν ἵππον του. Οἱ Κύριοι οὗτοι πλη-
θύνοντες τὸ ὄχημα ἐχαιρέτησαν εὐλαβῶς τὰς ἐν αὐτῷ
Κυρίας ἀντιχαιρετηθέντες.

— Σεβαστή μου Μητέρα, εἶπεν ἡ ὠρχία κόρη πρὸς τὴν
πλησίον αὐτῆς καθημένην Κυρίαν, ποῖοι εἶναι οὗτοι οἱ
διχθάντες;

— Ἀγαπητή μου Μαρία, ἀπεκρίθη αὕτη, ὁ γέρων εἶ-
ναι ὁ Βρέδε, Στρατάρχης τῆς Βρυχίας, τὸν δὲ νέον δὲν
τὸν γνωρίζω.

— Ἀφοῦ γνωρίζετε τὸν ἕνα, πῶς δὲν γνωρίζετε τὸν
ἄλλον; ὑπέλαβεν ἡ κόρη.

— Τὸν Στρατάρχην Βρέδε τὸν γνωρίζω, διότι μοὶ τὸν

ἐπαρουσίασεν ὁ Αὐτάρχης· τὸν ἄλλον πρῶτον σήμερον βλέπω· ἔπειτα τί μᾶς μέλλει ποῖος εἶναι.

Ἡ Μαρία ἐσίγησεν, ἔκλινεν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν θυρίδα τοῦ ὀχήματος, ἵνα ἴδῃ ἔτι ὀλίγον τὸν καλπῶζοντα μετ' ἀμιμήτου χάριτος ὠρχῖον ἱππέα, ὅστις κατὰ μικρὸν ἐκρύπτετο εἰς τὴν καμπὴν μιᾶς τῶν διασταυρουσῶν τὴν πλατεῖαν ὁδῶν.

B

Ὁ ἀνχγνώστης ἐννόησε βεβχίως ὅτι αἱ δύο Κυρίαι ἦσαν, ἡ μὲν πρεσβυτέρα, ἡ ἀγαθὴ καὶ ἐνάρετος Αὐτοκράτειρα τῆς Ῥωσσίας, ἡ σύζυγος τοῦ Νικολάου, ἡ δὲ νέα, ὁ ἄγγελος οὗτος, ἡ μεγάλῃ Δούκισσα Μαρία, πρωτότοκος αὐτῶν θυγάτηρ, ἔχουσα ὅλους τοὺς τύπους τῆς ὠρχιότητος τοῦ Πατρὸς τῆς. Ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος ὑπῆρχεν ὠρχῖος ἀνὴρ κατὰ πάντα καὶ ὠρχιότερος πάντων τῶν Μοναρχῶν τῆς Εὐρώπης. Οἱ Ἄγγλοι, ὅτε μετέβη εἰς Λονδῖνον ἵνα ἐπισκεφθῇ τὴν ἐμπορικωτάτην καὶ πολυχάνθρωπον ταύτην πόλιν, θαυμάσαντες τὴν καλλονὴν αὐτοῦ τὸν ὠνόμασαν πρότυπον ἀνδρικῆς ὠρχιότητος· καὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Φειδείου καὶ Πραξιτέλους ἤθελε χρησιμεύσει ὡς πρότυπον τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἐλθόντος τοῦ ὀχήματος εἰς τὴν θύραν τῶν Ἀνχκτόρων, αἱ δύο Κυρίαι καταβάσαι εἰσῆλθον εἰς τὸν πυλῶνα

καὶ ἀναβᾶσχι διὰ τῆς μεγαλοπρεποῦς κλίμακος, τῆς ἀγούσης εἰς τὴν μεγάλην στοάν, ἀπεχωρίσθησαν, ἀφοῦ ἡ κόρη ἡσπᾶσθη τὴν χεῖρα τῆς μητρός της, ἥτις ἐπέθεσε τριφερότατον φίλημα ἐπὶ τοῦ ἀλαβαστρίνου μετώπου της.

Εἰσελθοῦσα ἡ μεγάλη Δούκισσα εἰς τὰ δώματά της—
Βήριγγα, Βήριγγα, ἀνέκραξεν κρούσασα συγχρόνως τὸν ἐπὶ πολυτελοῦς τραπέζης ἀργυροῦν κωδωνῖσκον. Καὶ ἐν ἀκκρεῖ ἐνεφανίσθη νέα γυνὴ πλουσίως ἐνδεδυμένη αἰτήσασα τὰς διαταγὰς της.

— Ποῦ εἶναι ὁ βαρῶνος Ἰβκνὸφ, ὁ Ἀρχιθαλαμιπόλος μου; ἠρώτησε.

— Γράφει, Ὑψηλοτάτη, εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Εἰπέ του νὰ ἔλθῃ.

Μετὰ μικρὸν εἰσῆλθεν ἀνὴρ πεντηκοντούτης, ὕψηλός τὸ ἀνάστημα, ἰσχνός, ἔχων μύστακα ὑπόλευκον, κρεμάμενον ἐκατέρωθεν, κατὰ τὸν γερμανικὸν τρόπον, καὶ τὴν κεφαλὴν φαλακράν· ἀλλ' οἱ ζῶηροὶ καὶ λάμποντες ὀφθαλμοὶ του καὶ ἡ εὐκίνητος φυσιογνωμία του ἐμαρτύρουν ἀνδραπερίνου. Ἀφοῦ δὲ προσηγόρευσε ὑποκλινῶς τὴν Κυρίαν του, ἔστι ἐνώπιόν της περιμένων τὰς διαταγὰς της.

— Βαρῶνε, τῷ εἶπεν ἡ ὡραία κόρη, εἰσθε ἀνὴρ πολυπείρος, ἢ μᾶλλον περίεργος καὶ ἐπιτήδειος νὰ μανθάνετε νέα, διὰ τοῦτο....

— Πρὸς τί, Ὑψηλοτάτη μ' ἀποδίδεται τόσας κολακευτικὰς ιδιότητας; ὑπέλαβε ὁ Βαρῶνος· ἐπιθυμεῖτε, ἴσως, νὰ Σᾶς εἰπῶ τί λέγει ὁ Καζαμίας περὶ τοῦ ἐφετεινοῦ χειμῶνος, ἂν θὰ γείνη δηλαδὴ ψύχος πολὺ καὶ πάγος ἰσχυρὸς διὰ νὰ διασκεδάσῃτε ὀλισθαίνουσά ἐπ' αὐτοῦ;

— Αἰωνίως, Βαρῶνε, ἀστυεύεσθε. . . . καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις μ' ἐνοχλεῖτε μὲ τοὺς ἀστυεῖσμούς, τοὺς ὁποῖους ἀναμιγνύετε εἰς τὰς ἀποκρίσεις σας.

— Ἐξ ἐναντίας, ὑψηλοτάτη, ὑπερηφανεύομαι μὲ τὰ τόσα προσόντα, μὲ τὰ ὅποῖα μὲ στολίζετε· μοὶ ἀποδίδετε τὸ προσὸν τοῦ πολυπείρου, περιέργου καὶ ἐπιτηδείου διὰ τῶν κολχευτικῶν τούτων προτερημάτων, τὰ ὅποῖα πρώτην ἤδη φορὰν ἀκούω ἀπὸ τὸ στόμα σας, μὲ κάμνεται νὰ πιστεύω ὅτι εἶμι ἀνώτερος τοῦ Καζαμίου.

— Βαρῶνε, ἀνετράφην εἰς χειρὰς σας καὶ σὰς σέβομαι, ἀλλὰ πολλάκις καταντᾷτε ἀνυπόφορος. Θέλεται νὰ μ' ἀκούσετε;

— Προστάξετε, ὑψηλοτάτη μου Κυρία, εἶμι πρόθυμος ἐκτελεστῆς τῶν διαταγῶν σας, γλυκύτατόν μου ἀγγελούδι.

Γέλος πλατύτατος ἠκούσθη ἐκ τοῦ πλησίον δωματίου· ὁ νεώτερος αὐτῆς ἀδελφὸς Κωνσταντῖνος ἦτο ἐκεῖ ἀναγινώσκων τὴν Γαλλικὴν illustration καὶ ἀκούσας τὴν τελευταίαν φράσιν τοῦ Βαρῶνου ἐξεκκρίσθη γελῶν. — Εὗγε, γερο-Βαρῶνε, ἀνέκραξε! τῇ ἀληθείᾳ εἶσαι περίφημος φιλάρεσκος (galant). Καὶ ἐξηκολούθει γελῶν. Ὁ Βαρῶνος ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ πλησίον δωμάτιον, ἀλλ' ἡ μεγάλη Δούκισσα, τὸν διέταξε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις της.

— Εἰπέτε μοι, Βαρῶνε, γνωρίζετε τὸν Στρατάρχην τῆς Βρυαρίως Βρέδε;

— Πολὺ καλὰ, Κυρία, διότι τὸν εἶδον δις ἐδῶ εἰς τὰς Ἀνάκτορας.

— Αὐτὸς ἔχει μεθ' ἑαυτοῦ ἓνα νέον ἀξιοματικὸν τοῦ ἱππικοῦ, θὰ τὸν γνωρίζετε καὶ τοῦτο βεβαίως.

Ο Βαρῶνος ἐξερόβηξε ποιήσας αὖθις τὸν συνήθη του μορφασμὸν, ὃν ἐπιτηδεύθη ν' ἀποκρύψῃ εἰς τὴν Μαρίαν.

— ὦ, μάλιστα τὸ γνωρίζω. Εἶναι ὁ Δούξ τοῦ Λαϊχτεμβέργ, ἡ μάλλον ὁ υἱὸς τοῦ Εὐγενίου Βωαρναί, τοῦ θετοῦ υἱοῦ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, τοῦ νυμφευθέντος τὴν ἀδελφὴν τοῦ Μαξιμιλιανοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας Δούκισσαν Λαϊχτεμβέργ, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν νέον τοῦτον ἱππέα, ἡ μάλλον ἀπλούστατον Συνταγματάρχην τοῦ ἱππικοῦ ἄνευ Συντάγματος.

— Εἰπέτε μοι τώρα Βαρῶνε, δὲν ἔχω δίκαιον νὰ σᾶς λέγω πολύπειρον, ἐπιτήδειον καὶ περίεργον; Ἴδου μοὶ διηγήθητε ἀμέσως καὶ ἐν συντόμῳ ὁλόκληρον βιογραφίαν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, Κυρία, διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ὑπερηφανεύομαι ὅτι εἶμι τι ταπεινότατος καὶ ὑποκλινέστατος θεράπων Σας· καὶ ἐν τούτοις προσέθεσε μειδιῶν πονηρῶς· αἱ βιογραφίαι τῶν μεγάλων ἀνδρῶν γράφονται ὑπὸ συγγραφέων περιφανῶν, τῶν δὲ μικρῶν ἀπαγγέλλονται ὑπὸ ἀμαθῶν ὡς ἐγώ.»

— Εἶσθαι ἀξιόλογος, Βαρῶνε καὶ ἐὰν δὲν εἶχατε τὴν ἑξίν ν' ἀγαπᾶτε τοὺς ἀστεϊσμοὺς κατὰ κόρον, ἤθελα σᾶς ἀγαπῶ διπλασίως· πολλάκις ὅμως καταντᾶτε πικρὸς σαρκαστής.

Ἡ Μεγάλῃ Δούκισσα Μαρίᾳ δὲν εἶχε μόνον σωματικὸν ἀλλὰ καὶ ψυχικὸν κάλλος· ἦτο καθυπερβολὴν ἀγαθὴ, εὐγενὴς καὶ εὐαίσθητος καὶ ἀληθῶς ἡγάπα καὶ ἐτίμα τὸν γέροντα Βαρῶνον, ὅστις νηπιόθεν τὴν ἀνέθρεψεν.

— Λοιπὸν τώρα δὲν μ' ἀγαπᾶτε θὰ εἰπεῖ. "Ἐχεται δίκαιον, διότι ὑπάρχουσι στιγμὰι, εἰς τὸν ἄνθρωπον, καθ' ἃς ἐπιθυμεῖ νὰ πενθῇ ἀκουσίως. Ἡ ψυχὴ ἔχει τι ἀκατάλειπτον καὶ εἰς αὐτὸν εἰς ὃν ἐνοικεῖ, τὸ ὁποῖον ὀνομάζουσι οἱ φιλόσοφοι μελαγχολίαν, ἢ ἀγαλλίαν, ἀλλ' οὐδεὶς τούτων ἡρμήνευσε τὸν ὀρισμὸν αὐτοῦ. Εἶμαι δυστυχὴς, ὑψηλοτάτη, ἐὰν εἰς τὸ γῆρας μου ἀποκτήσω τὴν δυσμένειάν Σας.

— "Οχι, δὲ ἀγαπητέ μου Βαρῶνε· εἶναι δυνατόν νὰ μὴ σᾶς ἀγαπῶ ἐγὼ ἢ ἀνατραφεῖσα εἰς χεῖρας σας ; Μετὰ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἀδελφούς μου ἀγαπῶ ἡμᾶς Βαρῶνε. . . . Εἰπέτε μοι τι θρησκείαν ἔχει ὁ Δουξ Λαϊχτεμβέργ ;

— Πῶς ; ἔχεται σκοπὸν, φαίνεται ὑψηλοτάτη νὰ τὸν χειροτονήσητε διάκονον διὰ καμίαν Μονήν ;

— Καλὰ λέγει, Βαρῶνε, ὁ Ῥωσσικὸς λαὸς, ὅτι αἱ ἑξεῖς ἀποθνήσκουσι μὲ τὸν ἄνθρωπον. Σᾶς εἶπον ὅτι κατηντήσατε, ὅχι πλέον ἀνυπόφορος ἀλλ' ὀχληρὸς ἀπεκρίθη ἡ Μαρία μετὰ τόνου φωνῆς ἐμφαινούσης δυσαρέσκειαν.

— Βλέπω ὅτι ὀργίζεσθε, ὑψηλοτάτη μου Κυρία· σᾶς εἶπον ὅτι ἔχετε δίκαιον. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἐκλαμβάνετε τὰς ἀφελεῖς μου ἀποκρίσεις ὡς σαρκασμούς. Ὁ Δουξ, Κυρία μου, εἶναι κατόλικος.

— Κατόλικος, Βαρῶνε ;

— Μάλιστα, Ὑψηλοτάτη.

Ὁ διαβολεμένος Βαρῶνος ἐννόησεν ἀμέσως ἐκ τοῦ ὕφους τῶν ἐρωτήσεων τῆς Μαρίας, ὅτι αἱ ἐξετάσεις της δὲν προήρχοντο ἐξ ἀπλῆς μόνον περιεργείας, ἀλλ' ὅτι μετεῖχε καὶ ἡ καρδία. Ἦγνόει ὅμως πῶς καὶ ποῦ συνηντήθη μετὰ τοῦ Δουκὸς, καὶ ἐὰν οὗτος εἶχε γνῶσιν τοῦ ἐρωτός

την ὅθεν ἐρποσπάθησε νὰ ἴδῃ τὸν στρατάρχην Βρέσδε, ἔ-
 σω ἀνακαλύψει τι παρ' αὐτοῦ. Ἀλλ' οὗτος ὡς εἰλικρινῆς
 στρατιώτης, τῷ ἐφανέρωσεν, ὅτι ὁ ὑπασπιστής του ἰδὼν
 τὴν ὥραίαν μεγάλην Δούκισσαν Μάριαν τὴν ἐρωτεύθη καὶ
 κινδυνεύει νὰ παρκαφρονήσῃ διὰ τὸν ἄνισον τοῦτον ἔρωτα.
 Τίποτ' ἄλλο δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ. Ἴσως καὶ εἰς αὐτὸν
 τὸν στρατάρχην ἀπεκρύπτετο πᾶσα περσιτέρω συννενοή-
 σις μετὰ τῶν δύο ἐρωτολήπτων.

Γ

Τὴν τρίτην ἡμέραν μετὰ τὸν τελευταῖον διάλογον, ῥί-
 γος κατέλαβε τὴν ὥραίαν κόρην· ἡ ὄψις της ἠλλοιωθή, καὶ
 ὁ Βαρῶνος περιδεῆς ἔδραμε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Κυρίαν
 τῆς τιμῆς Βάριγκαν νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν κλίνην
 της. Ἡ ὑγεία τῆς Μαρίας ἠπειλεῖτο σπουδαίως· φρικτὸς
 πυρετὸς διεδέχθη τὸ ῥίγος, ὁ δὲ δυστυχὴς Βαρῶνος κα-
 τεταράχθη, διότι οὐδένα εἰς τὸν κόσμον ἠγάπα, ὅσον τὴν
 πεφιλημένην αὐτοῦ Μάριαν. Ἀφοῦ δι' ἀμφοτέρων τῶν χει-
 ρῶν ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν του καὶ κατηράσθη ἐνδομύ-
 χως τὸ πονηρὸν τέκνον τῆς θεᾶς τῶν ἐρώτων, ἔδραμε πρὸς
 τὴν Αὐτοκράτειραν νὰ τῇ ἀναγγεῖλῃ τὴν θλίβεράν της
 θυγατρὸς της ἀσθένειαν.

—Τί ἔχεις Μαρίας μου; τῇ εἶπεν ἡ μήτηρ της εἰσελθοῦσα
 κατεσπασμένως εἰς τὸν κοιτῶνα της, τί ἔχεις; τί ἔπαθες;

Ἡ Μαρία ἔκειτο ὑπτία· ἔχουσα τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῆς καρδίας, ὡς ἂν ᾔθελε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴν νὰ μὴ φύγῃ, τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν ξηρὰ καὶ ἐκ τοῦ στόματός τῆς ἐξήρχετο πνοὴ θερμὴ ὡς κάμινος, εἰς δὲ τὰς γωνίας τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀνέβλιζε δάκρυα ὡς μαργαρίτης.

— Τὸν Ἰατρὸν, τὸν Ἰατρὸν προσκάλεσον γρήγορα Βαρῶνε.

Ἡ Μαρία ὑψώσασα τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἔκχεε σημεῖον ἀρνητικόν, ὡς νὰ ἔλεγεν ὅτι ὁ ἰατρὸς εἶναι περιττός.

— Πῶς δὲν θέλεις ἰατρὸν; ᾔρώτησεν ἡ μήτηρ.

Ἡ Μαρία ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀνανεύουσα καὶ αὖθις. Ἡ παρουσίᾳ τῆς μητρός τῆς, τὸ ἥπιον καὶ γλυκὺ ὕφος τῆς, ἡ ὥραία μορφή τῆς, ἡ ἀργυρὰ καὶ πρᾶξι φωνή τῆς, ἐμετρίασε τὴν ψυχικὴν ταραχὴν τῆς Μαρίας καὶ κατὰ συνέπειαν διεσκέδασαν μικρὸν τοὺς ζοφεροὺς καπνοὺς, οἵτινες τὴν ἐσκότιζον.

— Εἰπέ μοι λοιπὸν τί αἰσθάνεσαι; ᾔρώτησεν αὖθις ἡ μήτηρ.

Ἡ δὲ Μαρία στρέψασα παντοῦ τὸ βλέμμα, ἐψιθύρισε «μόνοι, μόνοι.»

— Σὲ παρακαλῶ, Βαρῶνε, καὶ σὲ φίλη μου Βάριγγα, νὰ μᾶς ἀφήσητε μόνας, εἶπεν ἡ Αὐτοκράτειρα.

Ὁ Βαρῶνος καὶ ἡ Βάριγγα κλίναντες βαθέως ἀνεχώρησαν.

— Χριστὲ καὶ Παναγία! ἀνεφώνησεν ἡ Αὐτοκράτειρα, εἰπέ μοι τώρα τί ἔχεις ἀγαπητῇ μου κόρη.

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ, Σεβαστὴ μου Μητέρα, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία. Ἐγὼ δὲν πιστεύω εἰς βλασφημίας, καθὼς μ' ἐδίδασκεν

Ξεν ὁ καλὸς ἐφημέριος τῶν Ἀνακτόρων, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅμως ὁποῦ ἐρρίψε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπάνω μας ὁ νέος, ἐκεῖνος, ὅστις συνώδευε τὸν Στρατάρχην τῆς Βαυαρίας, ἡσθάνθη λειποψυχίαν, ἡ κεφαλή μου ἐβάρυνε καὶ ἡ καρδία μου πάλλει ἀδικκόπως ὡς νὰ ζητῇ νὰ πετάξῃ.

— Ἡ Αὐτοκράτειρα συνέπλεξε τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν της, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὴν ὀροφὴν καὶ ἀναστέναξεν. Ἡ κόρη μου, εἶπεν ἐν ἑαυτῇ, πάσχει πάθος δεινὸν, τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος.

— Πολλὰ καλὰ, ὅταν δὲν πιστεύῃς τὰς βλακανίας, τῇ εἶπεν πάσχεις ἀσθένειαν καὶ ἔχεις ἀνάγκην ἰατροῦ.

— Πεφιλημένη μου Μῆτερ, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, ὁ Ἰατρὸς εἶναι.— Ἡ φωνή της ἐπνίγη καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ἐννοῶ φίλτατόν μου κοράσιον, ἀλλ' εἰς τὴν ἐξουσίαν μου δὲν ἀπόκειται ἡ ἐκπλήρωσις τῶν πόθων σου.

— Λοιπὸν ἀντὶ τῶν λαμπάδων τοῦ Ὑμεναίου, θέλετε ῥάνει ἐντὸς ὀλίγου ἄνθη πένθημα ἐπὶ τοῦ τάφου μου.

— Δυστυχία μου!, εἶπεν ἡ Αὐτοκράτειρα, τί δύναμαι νὰ πράξω ἐγώ! Ὁ πατήρ σου εἶναι ὁ Κύριος ὅλων ἡμῶν, αὐτὸς εἶναι ὁ ἀνώτατος Ἀρχὼν τῆς οἰκογενείας καὶ δικαίως, διότι πολλὰκις τὰ συμφέροντά της ἔχουσι σχέσιν μὲ τὴν πολιτικὴν· οὗτος καθῆκον ἔχει ὡς Αὐτοκράτωρ τῶν Ρώσων, πᾶν ὅ,τι πράττει ν' ἀφορᾷ τὸ συμφέρον των. Τώρα τί θέλεις νὰ κάμω; ἀνάγκη νὰ ἔχῃς ὑπομονὴν ἕως οὔ νὰ ἐμβρατεύσωμεν εἰς τὰς διαθέσεις του. Ἐγὼ δὲν θέλω τῷ εἰπῇ, βεβχίως, τὸ παραμικρὸν, καὶ ὅμως ἡξεύρεις πόσον γενναῖος, ἀγαθὸς καὶ συμπαθητικὸς εἶναι· εἶναι μὲν

αὐστηρὸς ἐπιτηρητὴς τῆς διαγωγῆς τῶν τέκνων του, ἀλλὰ συγχρόνως ἡ πρὸς ἡμᾶς φιλοστοργία φθάνει μέχρῃς ἀδυναμίας, εἰς σὲ μάλιστα Μαρία, ἔχει ἰδιαιτέραν στοργήν, διότι τὸν ὁμοιάζεις..... Σὺ συμβιβάσου μετὰ τοῦ πατρός σου. Ἐχε λοιπὸν ὑπομονήν καὶ ὁ Θεὸς βοηθός. Ὑπάρχω νὰ εἰδοποιήσω, ὅτι ἀσθενεῖς ἀλλ' ὡς σοὶ εἶπον, δὲν θέλω τῷ εἰπῇ τίποτε.

Τὸ ὥρολόγιον τῶν Ἀνακτόρων ἐσήμαινε τὴν τετάρτην μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος ἐξήρχετο ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου του διευθυνόμενος κατεσπευσμένως εἰς τὰ δώματα τῆς πεφιλημένης του θυγατρὸς Μαρίας.

— ὦ! ὦ! εἶπεν εἰσελθὼν ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς καὶ πλησιάσας εἰς τὴν κλίνην τῆς. Ἐγὼ δι' ἄλλον σκοπὸν ἐτοιμαζόμενην νὰ ἔλθω πρὸς σὲ καὶ αἴφνης ἡ Μήτηρ σου με εἰδοπίησεν ὅτι πάσχεις. — Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔκυψε καὶ τὴν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον—τί ἔχεις, Μαρία μου; τί ἔπαθες; πρὸς ὀλίγου ἦσουν καλά. Θέλεις ἰατρόν;

— Ὁχι Πάτερ μου, ἡ παρουσία Σας θὰ μὲ κάμῃ καλά.

— Ναί; μ' ἐχαροποίησες διότι μ' ἀνησύχησεν ἡ μήτηρ σου.

— Ἡ Μήτηρ μου, ἔχει δίκαιον, διότι ἐλθοῦσα εἰς ἐπισκεψίν μου μ' εὔρεν εἰς ἐλθεινὴν κατάστασιν.

— Λοιπὸν αἰσθάνεσαι, ὅτι εἶσαι καλλήτερά ; Δὲν ἔχεις
καὶ ἑαυτὴν ἰατροῦ ;

— Ὁ Ἰατρός, Πάτερ μου, εἶσθαι ἡ Μεγαλειότης Σας
καὶ μόνος ὑμεῖς δύνασθε νὰ μὲ σώσετε.

— Ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς τὴν φράσιν τούτων συνεταρχήθη. Εἶναι
ἐν τῇ ῥήσει φιλοφρονητικὰ αὐτῇ, εἶπεν ἐν ἑαυτῷ, ἡ κρύ-
πτουσι μυστήριόν τι ; Ἄς βολιδοβολήσω τὴν καρδίαν τῆς εἰ-
σελθούσης ἀρμοδία ἡ περίστασις τῶρα, ὅτε Βασιλεῖς πολλοὶ μοὶ ζη-
τοῦσι περιπχθῶς τὸν θησχυρόν μου τοῦτον. Καὶ ἐν τοσοῦ-
τῳ, ὁ ἐπὶ ὀγδοήκοντα ἑκατομμυρίων βασιλεύων ἰσχυρό-
τατος οὗτος Μονάρχης, ὁ δικιθέτων ἐξήκοντα καὶ ἑκατὸν
μυριάδας στρατοῦ, ἔτρεμε πρῶτην ἤδη φορὰν ἐνώπιον τῆς
Ἰατρός του.

— Μαρία μου, τῇ εἶπε, σὲ ζητοῦν πολλοὶ εἰς Γάμον
Βασιλεῖς καὶ Δοῦκες δικάστημοι, εἶναι καὶ ἑαυτὸς νὰ σὲ ὑπανδρεύ-
σῃ· εἰς ἡλικίαν δεκάοκτώ ἐτῶν ἡ ὑπανδρία εἶναι εὐάρεστος.
Θὰ σὲ κατκστήσω σύζυγον Βασιλέως, θὰ σὲ καταστήσω
εὐτυχῇ, ἑνδοξόν.

— Πάτερ μου, δὲν εἶμαι εὐδαίμων πλησίον Σας καὶ ἑν-
δοξος ὑπὸ τὴν σκέπην Σας ; εἶναι δυνατόν ν' ἀντιστῶ εἰς
τὴν θέλησίν Σας ;

— Δὲν πρόκειται νὰ σὲ βιάσω, οὔτε νὰ ἐπηρεάσῃ ἡ θέ-
λησίς μου τὴν συγκατάθεσίν σου, ἀπεκρίθη ὁ Αὐτοκράτωρ
ζυγίζων λέξιν πρὸς λέξιν τοὺς λόγους τῆς, καὶ βαθμηδὸν
ἐνησυχῶν καὶ ὠχρῶν.

Ἡ Μαρία ἐσίγα, χαμηλώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς
καὶ δάκρυ ἔρρευσεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ὁ δὲ πατήρ

της ὀπισθοπόρησε δύο βήματα στυρώσας τὰς χεῖράς του ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Λέγε Μαρία, ἐλευθέρως, εἰπέ μοι τί φρονεῖς.

— Πάτερ μου τί νὰ εἰπῶ; ... Ἐγὼ τί φρονῶ; Καὶ τί δύναμαι νὰ φρονῶ ἐγὼ ἐνώπιον τῆς πατρικῆς θελήσεως;

— Σὲ διατάττω, τῇ εἶπε, τρέμων ὁ Αὐτοκράτωρ ὡς ἀνέπρόκειτο νὰ κροτήσῃ μάχην κρίσιμον δι' ἀνίστων δυνάμεων. Λέγε, ἔδωσα τὸν λόγον μου ἵνα σὲ συζεύξω μετὰ Βασιλέως! καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐρρίφθη ἐπὶ ἐνὸς παρὰ τὴν κλινὴν ἀνακλιντήρος, καὶ ἐξαγαγὼν ῥινόμακρον ἀπέμαξε τὸ ἀναβλήσαντα ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἰδρῶτα.

— Πάτερ μου

— Λέγε, σοὶ εἶπον.

Ἡ Μαρία ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ στεναγμοὶ φλογεροὶ ἐξήρχοντο τοῦ στήθους της.

— Πάτερ μου, τῷ εἶπε, δὲν ὀρίζω τὴν καρδίαν μου Ἀγαπῶ.

— Ἀγαπᾷς; ποῖον;

— Ἐνὰ νέον.

— Βασιλέα;

— Ὁχι.

— Μέγα Δοῦκα;

— Ὁχι.

— Βασιλόπαιδα;

— Ὁχι.

— Ἰθαγενῆ;

— Ὁχι.

Ὁ Αὐτοκράτωρ περιῆλθε δις τὸ δωμάτιον, εἶτα πλη-
 ξάμενος εἰς τὴν κλίνην της.

— Ποῖον λοιπὸν ; λέγε·—καὶ περιέμενε μετὰ παλμῶν
 καρδίας τὴν ἀπάντησίν της, ὡς περιμένει ὁ ὑπόδικος τὴν
 ἐπόρκσιν τῆς ἀθωώσεώς του, ἢ τῆς καταδίκης του.

Ἡ Μαρία ἐγείρασα τὸ κάλυμα τῆς κλίνης της, κατέβη
 καὶ ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πατρός της. Τὸ στῆθος της
 ἦτον ἡμίγυμνον καὶ ἐπὶ τῶν ἀλαβαστρίνων ὤμων της ἐ-
 λύνετο ἡ μυρίπνους καὶ ὠραία κόμη της. Ὁμοίαζε τὴν
 Λαγδαλινὴν κειμένην πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Σωτῆρος. Ὁ
 πατήρ της τὴν ἐθεώρει μετὰ συγκινήσεως καὶ λαβὼν αὐ-
 τὴν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν ἀνήγειρε.

— Μὴ μὲ στενοχορεῖς, Μαρία, εἰπέ μοι πεῖτον ἀγαπᾷς.

— Ἐνα ξένον, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, περιπτύσσουσα τὰ
 χεῖρά της, ἵνα καλύψῃ τὰ γυμνὰ καὶ ἀμίμητα κάλλη της.

Ὁ Αὐτοκράτωρ συνωφρυώθη, αἱ ἀρτυρίαι του ἐξωγκώ-
 σαν καὶ προσελθὼν εἰς παρακειμένην τράπεζαν, ἐφ' ἧς
 εἵρχε φιάλη πλήρης ὕδατος, κατέπιεν ἐν ποτήριον μέ-
 λε στεφάνης πεπληρωμένον.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ὁ ξένος οὗτος ; τὴν ἠρώτησε
 τὸ φωνῆς πνιγηρᾶς.

— Ὀνομάζεται Δοῦξ τοῦ Λαῖχτεμβέργ.

— Δοῦξ τοῦ Λαῖχτεμβέργ ἐπανέλαθεν ὡς ἄλλη
 καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ. Εἰπέ μοι Μαρία, ποῦ τὸν ἐγνόρισες ;
 εἰρεῖ ὅτι τὸν ἀγαπᾷς ; ἢ αὐτὸς σοὶ ἐφάνέρωσε τὸν ἐ-
 στά του ;

— Ὁχι, Πάτερ μου, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία τρέμουσα μὴ ὁ
 πατήρ της παροργισθῇ κατὰ τοῦ Δουκὸς, αὐτὸς δὲν γνω-

ρίζει τίποτε· τὸν εἶδον πρώτην φορὰν περιερχομένη ἐν τῇ
ἀμύξῃ μετὰ τῆς Μητρός μου. Συνώδευεν ἔφιππος μετὰ τὸν
Στρατάρχου τῆς Βαυαρίας Βρέδε, οἵτινες διαβάντες πρὸς
σίον ἡμῶν μᾶς ἐχαιρέτησαν· τότε ἠρώτησα τὴν μητέρα
μου ποῖοι εἶναι αὐτοὶ οἱ Κύριοι, καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι μόνον
τὸν γέροντα γνωρίζει, διότι τὸν ἐπαρουσίασεν εἰς αὐτὴν
Αὐλάρχης καὶ ὀνομάζεται Βρέδε στρατάρχης τῆς Βαυαρίας.
τὸν δὲ νέον δὲν τὸν γνωρίζει.

Ἡ Μαρία ἄφισε ὑπόχωρον στενυχμὸν, ὅστις δὲν ἐξέφυγε
τὸν Πατέρα της.

— Δοῦξ τοῦ Λαίχτεμβέργ, ἐψιθύριζεν ὁ Αὐτοκράτωρ
περιπατῶν ἡρέμα ἐν τῷ εὐρυχώρῳ κοιτῶνι τῆς θυγατρὸς
του, υἱὸς τοῦ συνετοῦ καὶ ἐναρέτου Πρίγκηπος Εὐγενίου
Βωαρναί, τοῦ θεατοῦ υἱοῦ τοῦ Ναπολέοντος, υἱοῦ τῆς
σηφίνης ἐκ τοῦ στρατηγοῦ Βωαρναί, τὸν ὁποῖον ὑπερ-
γάπα ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Αὐτοκράτωρ ἀδελφός
Ἀλέξανδρος διὰ τὴν μεγάλην του φρόνησιν.

— Τὸν νέον εἶδες πρώτην φορὰν, λέγεις, καὶ ἠγνόη-
σας ποῖος εἶναι, ἠρώτησες τὴν Μητέρα σου περὶ αὐτοῦ καὶ
εἶπεν ἀληθῶς, ὅτι δὲν τὸν γνωρίζει, διότι καὶ ἐγὼ
τὸν εἶδον μέχρι τοῦδε· πῶς λοιπὸν ἔμαθες τ' ὄνομα τ

— Ἡρώτησα, Πάτερ μου, τὸν Ἀρχιθαλαμηπόλον
Βαρῶνον Ἰβάνοφ καὶ αὐτὸς μοὶ εἶπε καὶ τ' ὄνομα καὶ
καταγωγὴν του.

— Λοιπὸν ὁ Ἰβάνοφ, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ γενόμε-
νός τε πάλαι καὶ νῦν κάτωχρος ὑπ' ὀργῆς ὁ Ἰβάνοφ !!

— Πάτερ μου ὁ Ἰβάνοφ ἀγνοεῖ τὰ πάντα. Ἐγὼ τὴν
πρώτην φορὰν μ' εἶπῃ ποῖος εἶναι ὁ μετὰ τοῦ Βρέδε συνοδ

καὶ ἐπεὶ τὸ ὄνομά του ἀφοῦ κατὰ τὰς ἑξέεις, του, τεσσαράκοντα τὸν πτωχὸν Δοῦκα.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπραϋνέθη· ἄλλως ἢ ὀργή του ἤθελεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἰβάνοφ.

— Ἐν σοὶ εἶπεν ὁ πανμπόνηρος Ἰβάνοφ, τί βαθμὸν ἔχεις ὁ Λαϊχτεμβέργ;

— Ναί, πάτερ μου, μοὶ εἶπεν, ὅτι εἶναι Συνταγματάρχης τοῦ ἱππικοῦ ἀνευ Συντάγματος.

— Πῶς δύναμαι νὰ τὸν γνωρίσω; διότι αὐριον θὰ παύεται μετὰ τοῦ Στρατάρχου Βρέδε εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν.

— Φέρει λόφον πρασίνων πτερῶν ἐπὶ τοῦ κράνους τοῦ ἵππευσι ἐπὶ ἵππου ξανθοῦ.

— Τί διάβολον, ὁ ἔρως οὗτος ὁμοιάζει γοητεῖαν μᾶλλον, ἐσυλλογίζετο ἐν ἑαυτῷ ὁ Αὐτοκράτωρ. Νὰ πιστεύσω πρῶτην φορὰν τὸν εἶδε καὶ ἀμέσως ἐτρώθη κατάκαρδα; χουσι δίκχιον οἱ Ἕλληνες παριστάνοντες τὸν ἔρωτα ἰσοτροπὸν παιδίον, φέρον πύρινα βέλη, ὧν αἱ πληγαὶ εἰσὶν ἀκαριαῖαι καὶ ἀνίατοι. Εἶτα στραφεῖς πρὸς τὴν θυγατέρα του, ἡσύχασε, πεφιλημένη μου Μαρία, τῇ εἶπε, προσέθηκε νὰ διατηρῇς τὴν υἱείαν σου, ἥτις εἶναι προσφιλεῖς εἰς ἐμὲ καὶ ἀσπασθεῖς τὸ μέτωπόν της ἀνεχώρησε.

Ε.

Εἰσελθὼν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τοῦ κλεισε τὴν θύραν. Δοῦξ τοῦ Λαίχτεμβέργ! ἐμονολόγει πεπατῶν ἐπάνω κάτω. Τί σημαίνει εἰς Δοῦξ τῆς Βαυαρίας ἐνώπιον τῆς θυγατρὸς μου, τῆς μεγάλλης Δουκίσσης τῆς Ῥωσσίας. Ἀληθῶς εἶναι υἱὸς ἀνδρὸς ἀξιοτίμου καὶ ἱστορικοῦ, ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; αὐτὸς εἶναι ἀσήμαντος. Πᾶς συμβιβάζεται ἡ μέλλουσα νὰ ὑπανδρευθῇ βασιλέα, νὰ λυθῇ ὡς σύζυγον ἓνα Δοῦκα, μὴ ἔχοντα ἄλλο προσὸν εἰμὴ τὸ κενὸν τίτλον τοῦ Συνταγματάρχου τοῦ ἱππικοῦ ἀνευ συτάγματος! Πρέπει νὰ τὸν ἀποπέμψω εἰς Μόναχον, καὶ νὰ δώσω ἀμέσως διαταγὴν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἀλλὰ Μαρία μου; ἂν πάθῃ; θὰ ἔχω πένθος αἰώνιον, θὰ βδελύττομαι ἐμαυτὸν ὡς φονέα τῆς θυγατρὸς μου. Ὁχι! ὑπομονὴ εἶναι παραγγελία τῆς πίστεως καὶ δέν πρέπει ν' ἀθετήσω τὴν ἐντολὴν ταύτην.

Τὴν ἐπιοῦσαν δεκαπέντε Ἀσιανὰ ἔθνη, ὑπὸ στολὴ στρατιωτικὴν περιβεβλημένα θώρακας ἀργυροῦς, χαλκοῦς, βδίνους, ὀρειχαλκίους, χαλκοῦς καὶ ἄλλα κατάφρακτα μέχρι ποδῶν ὑπὸ σιδηρῶν πλεκτῶν χειτόνων, φέροντες εἰς τὴν κεφαλὴν κράνην διαφόρων σχημάτων καὶ ἐκ διαφόρων μετάλλων, τιάρας ἐκ δωρᾶς ἀρνίων, κηδάρεις, σφρίκια, ὀπλισμένα διὰ πελτῶν, ἀκοντίων, πελέκεων, τ

ζων, παντῶν καὶ ἔφιππα πάντων κρατῶντα θηρεοῦς ἀρ-
 γυροῦς, χαλκοῦς χαλυβδίνους, παρετάχθησαν παρὰ τῷ
 Εὐσσεικῷ στρατῷ ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου πεδίου τοῦ Ἀρεως.
 ἑξακόσιοι χιλιάδες στρατιωτῶν ἐκάλυπτον τὸ χῶρον τοῦ-
 τιν, ὧν ἑκατὸν ἐξήκοντα χιλιάδες ἦσαν ἵππεῖς.

Τὴν ὀγδόην πρὸ μεσημβρίας, Βασιλεῖς, Μεγάλοι Δου-
 κες, Πρίγγηπες, στρατηγοὶ διχφύρων Κρατῶν, περιστοι-
 χοῦντες τὸν Κυρίαρχον τοῦ μεγάλου τούτου στρατοῦ καὶ
 τὸν ἐπὶ τοσούτων ἔθνων δεσπόζοντα εὐτυχῇ Μονάρχην,
 ἐνεφχνίσθησεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς πεδιδόος, ὅπερ κατεῖχε
 τὸ ἀριστερὸν κέρας. Φοβερὰ ὑπῆρξεν ἡ κλαγκὴ τῶν ὅπλων
 ἐπὶ τῆς προσεγγίσεως τοῦ Αὐτοκράτορος, κροτησάντων
 τῶν Ἀσιανῶν στρατιωτῶν τὰ δώματα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων
 των, ἀλλαλαγμὸς δὲ διεδέχθη αὐτήν, ὅμοιος τῷ ἤχῳ
 τοῦ καταπίπτοντος Νιχαρχ, τοῦ μεγίστου τῶν καταρράκ-
 τῶν. Τὸ θέημα ὑπῆρχεν ὀρχιότερον καὶ καταπληκτικότε-
 ρον συγχρόνως, ὅταν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἀκοντιζόμεναι
 ἐπὶ τῶν στιλβόντων μεταλλίνων θωράκων, ἀσπίδων καὶ ὀ-
 πλων ἦντανακλῶντο πανταχόθεν, ἡ δ' ἀπέρχυντος γρχμυρὴ
 τοῦ στρατοῦ ὁμοίαζε ἀστραπιζόλον θερινὸν μετέωρον.

Ὁ Αὐτοκράτωρ φθάσας εἰς τὸ κέντρον τοῦ στρατοῦ,
 ἐστρεψε πανταχόθεν τὸ βλέμμα, ἵν' ἀνακαλύψῃ τὸν πρᾶ-
 κτον λόφον. Ὀλίγα βήματα ὀπισθέν του παρίστατο ὁ
 στρατάρχης Βρέδε, καὶ πλησίον αὐτοῦ ὁ νέος Λαίχτεμ-
 βέργ ἐπὶ τοῦ ξανθοῦ ἵππου του, φέρων στολὴν Συνταγ-
 ματάρχου τοῦ ἱππικοῦ καὶ λόφον πρασίνων πτερῶν ἐπὶ
 τοῦ κράνους του, ὅθεν ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἐκοπίασεν νὰ
 τὸν ἀνακαλύψῃ. Ἰδοὺ, εἶπεν ἐν ἑαυτῷ, ὁ τολμηρὸς νεανί-

ας ὁ ἄρπάζας τὴν καρδίαν τῆς θυγατρὸς μου· ὃς τὸν ἐξο-
στρακίστω ἐντεῦθεν· ὅταν ἀπομακρυνθῇ λησιμανεῖται καὶ ὁ
ἔρως σβύνεται διὰ πνυτός. Ὁ χριὼν δὲ ἔστρεψε τὸ βλέμ-
μα νὰ ἴδῃ παῖον θὰ διχτάξῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν θέλησίν του,
ἀλλὰ παρετήρησε τὴν Μορίαν λειποθυμοῦσαν ἐν τῷ ὀχή-
ματί μιν, τεθορυβημένους τοὺς πέριξ αὐτῆς, τὴν δὲ Μη-
τέρα τῆς δακρύουσαν καὶ σπεύδουσαν νὰ ἔλθῃ πλησίον
τῆς. Δύο ὀχήματα ἀνεχώρησαν καὶ ὀπισθεν αὐτῶν ἤκο-
λούθησαν ἄλλα πολλά. Ἡ αὐτοκράτειρα καὶ ἡ Μεγάλη
Δούκισσα Μορία, ἡ περιλημένη τῆς θυγατρὸς, ἐγκατέλει-
πεν τὸν τόπον τῆς ἐπιθεωρήσεως καὶ εἰσῆλθον ἐν τοῖς
Ἀνακτόροις. Ἡ Μορία ἔπασχεν καὶ εἶχεν ἀνάγκην ἀνα-
παύσεως.

Δυστυχεῖς Μονάρχαι! εἶπεν ἐν ἑαυτῷ ὁ Αὐτοκράτωρ,
γενόμενος μάρτυς τῆς θλιβερᾶς ταύτης σκηνῆς, ὁ λαὸς σὰς
νομίζει εὐδαίμονας, διότι φέρετε στέμμα ἐπὶ τῆς κεφα-
λῆς ὑμῶν καὶ ὅμως τὸ στέμμα τοῦτον εἶναι ἀκύνθινον. Εἴ-
σθε δοῦλοι τῶν προλήψεων καὶ φέρετε τὴν βαρεῖαν ἄλυσ-
σον τῆς ἠθικῆς εὐθύνης, μυριάκις ἀφόρητον τῆς ὑλικῆς.
Ζῆτε περιορισμένοι μακρὰν τῆς κοινωνίας, ἀπρόσιτοι·
διότι εἰς ἡμᾶς ὑπάρχει προσιτὸν, πᾶν ὅ,τι οἱ αὐλικοὶ κα-
λύπτουσιν ὑπὸ τὴν προστασίαν των. Δυστυχεῖς Μονάρ-
χαι! θέλετε, χωρὶς νὰ ἔχετε θέλησιν, ἔχεται τὴν ἐπιθυ-
μίαν νὰ πρᾶξετε τὸ καλὸν καὶ δὲν δύνασθαι.....

Τοὺς ῥεμβασμοὺς τοῦ Μεγάλου τούτου Μονάρχου διε-
σκέδασεν ὁ πλησιάζας αὐτὸν μετὰ βραχυτάτου σεβασμοῦ
Στρατάρχης Πάσκεβιτς, ἔνθα λάβῃ διχταγὰς. Ἀλλ' ὁ Αὐ-
τοκράτωρ ὠχρίασεν, ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου του ἔπεσεν ἀπὸ

τῶν χειρᾶς του, τὰ χίλη του ἔτρεμον. Ὁ διατάκτωρ ἐνὸς
κολοσσίου στραταῦ, ὁ κατὰφρονῶν τῶν ἰσχυρῶν ἐχθρῶν
τοῦ τᾶς προκλήσεις, φοβεῖται ὡς μικρὸν παιδίον ν' ἀκού-
σῃ τὴν φωνὴν τοῦ στρατάρχου του, διότι ὑποπτεύει ὅτι
αὗτος ἐστάλη νὰ τῷ ἀναγείλῃ ἀπχίσιον τι διὰ τὴν πεφι-
λημένην του Μαρίαν.

— Ἡ Μαρία... Ἡ μεγάλη Δούκισσα, φίλτατέ μοι Στρα-
τάρχ... Εἰπέ μοι....

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Πάσκεβιτς, δέν ἐννοῶ τί
ζητεῖτε ἀπὸ τὴν μεγάλην Δούκισσιν. Ἐγὼ ἔρχομαι νὰ
λάβω τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρης Μεγαλειότητος, ἐάν
ᾖναι καιρὸς νὰ παρελάσῃ ὁ στρατὸς ἐνώπιόν Της.

— Ναί, εἶναι, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ζητήσας ποτήριον
ὕδατος,

Ὁ στρατὸς ἐκινήθη ὑπὸ τὸν ἦχον πολυχρίθμου μου-
σικῆς, πυχλάσσων ἀρειμνίως ἐνώπιον Μονάρχου μεγα-
λοπρεποῦς, ὠρχίου καὶ ἀληθῶς ἐμπρέποντος νὰ ἄρχῃ ἐπὶ
τῆς ἀπερχάντου καὶ κολοσσίας Ῥωσικῆς Αὐτοκρατορίας.

Περικωθείσης τῆς ἐπιθεωρήσεως, ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀφοῦ
ἐχαίρετῃσε τοὺς παρσταθέντας ἐν αὐτῇ Ἡγεμόνας καὶ ἐ-
ξέφρασεν ἐνὶ ἐκάστῳ τὴν εὐγνωμοσύνην του ἐν ἄκρῃ φιλο-
φροσύνῃ, εἰσῆλθε μὲ πάλλουςαν καρδίαν εἰς τὰ Ἀνάκτο-
ρα. Κατὰ πᾶν βῆμά του ἐθεώρει ἐκστατικὸς τοὺς παρου-
σιζομένους ἐνώπιόν του, ἵνα μαντεύσῃ ἐκ τῆς φυσιογνω-
μίας των παρηγορητικόν τι, ἢ ἀπχίσιον.

Ἀναβὰς τὴν κλίμακκα καὶ εἰσελθὼν ἐν τῇ μεγάλῃ στοῖ-
βδραμεν εἰς τὰ δώματα τῆς Αὐτοκρατείας.

— Πῶς ἔχει ἡ ἀκριβὴ μου Μαρία; τὴν ἠρώτησε.

— Πάσχει δεινῶς, ἀπεκρίθη ἡ Αὐτοκράτειρα. Μετὰ μίαν μικρὰν ἀφαίμαξιν, ἣν διέταξεν ὁ ἰατρός κοιμᾶται ἡσυχότερον.

— Ὑπάρχω νὰ τὴν ἰδῶ, ὑπέλαβεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Ὁ ἰατρός διέταξε νὰ μὴ διχκόψωμεν τὸν ὕπνον της ἀλλὰ νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ κοιμηθῇ ἕως οὗ ἐξυπνήσῃ μόνη.

— Τί εἶπεν ὁ ἰατρός; εἶναι εἰς κίνδυνον;

— Δὲν ἐξεφράσθη.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀνεχώρησεν εἰς τὰ δώματά του καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τοῦ, ἐν ᾧ συνήθως ἀνεπύετο. Κατκκληθεὶς δὲ ἐδοκίμασε νὰ κοιμηθῇ, ἀλλ' ἐστῆθη ἀδύνατον, ὅθεν ἐγερθεὶς περιεπάτει μονολογῶν.

Μικρὰν ἀπ' ἐμοῦ αἰ προλήψεις τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι αἱ ψυχικαὶ ἀρεταί· τίς δύναται νὰ φιλονεικήσῃ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ναπολέοντος; τὴν περίνοιχον καὶ τὴν μεγίστην σύνεσιν καὶ τὰς ἀρετάς τοῦ πατρὸς τοῦ νέου Λαϊχτεμβέργ; Ἀδίκως πκρωργίσθη ἐναντίον τοῦ νέου! τί πταίει οὗτος ἐὰν ἡ θυγάτηρ μου τὸν ἤρῃσθη; Μακρὰν, ἐπαναλέγω, ἀπ' ἐμοῦ αἰ προλήψεις! Ἀρκεῖ ν' ἀξίζῃ τῆς εὐνοίας μου καὶ ἐγὼ τὸν καθιστῶ διχστήμενον. Ἄν ᾔηναι πτωχὸς ἐγὼ τὸν πλουτίζω. Ἡ πεφιλημένη μου θυγάτηρ πρέπει νὰ ζήσῃ τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει, καὶ ἔσυρε τὴν πκρὰ τὸ ἀνάκλιντρόν του κρεμασμένην ταινίαν. Κρότος κωδῶνου ἠκούσθη καὶ ἐν ἀκχεῖ ἐπεφανίσθη ἐνώπιόν του εἰς τῶν ὑπασπιστῶν.

— Γνωρίζεις ποῦ κατοικεῖ ὁ νέος Λαϊχτεμβέργ; τὸν ἠρώτησε.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἡ Τύχη.

Ἐοραία σύμπτωσις, ὑπετονθόρησεν ὁ Αὐτοκράτωρ, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἡ τύχη.

Στείλε ἓνα τῶν διαγγελέων νὰ τῷ ἀναγγείλῃ ὅτι θέλω νὰ τὸν ἰδῶ σήμερον μετὰ δύο ὥρας,

Ὁ Νικόλαος ὑπῆρχε γενναῖος, μεγαλόψυχος, εὐσεβής, εὐσυμπάθητος, εὐεργετικὸς καὶ ἐπὶ πάντων πατρὸς φιλόστοργος καὶ σύζυγος ἀγαθός.

Ἀλλ' ὁ Λαϊχτεμβέργ !.. τὸ αἷμα του ἐπάγωσε, ὅταν ἤκουσε τὴν ἀγγελίαν τοῦ διαγγελέως. Δυστυχία μου, εἶπεν ἐν ἑαυτῷ ! Βεβχίως ἡ ὀργὴ τοῦ Αὐτοκράτορος θέλει ἐκρχεῖ κερχυνοβόλος κατὰ τῆς κεφαλῆς μου, ἤδη μάστιχα ὅτε ἡ Μορίκ πάσχει, ὡς ἐμὲθον, δεινῶς· καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ κόλπου του ῥινόμαχτον ἀπέμασε τὰ κατὰρρεύσαντα ἐπὶ τῶν παριῶν του δάκρυα. ὦ ! ἂν ἤμην βασιλεὺς, ἢ διάδοχος βασιλείας, δὲν εἶχον τὰς περιπετείας, ἔρωτος δυστυχοῦς· καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔκλαυσε πικρῶς.

ΣΤ

Ὁ ἥλιος κατήρχετο μεγαλοπρεπῆς ἵνα κρυβῇ ὀπισθεν τῶν ὀρέων τῆς Νοβηργίας, ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐνδεδυμένος τὴν αὐτοκρατορικὴν στολὴν, ἐδέχετο ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς τὸν ὠραῖον καὶ κομψὸν ἱππέα τῆς Βυαρίας. Εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Αὐτοκράτορος ὑπετυποῦτο μειδίαμα, ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἔλαμπεν ἡ ἱλαρότης καὶ τὸ μεγαλεῖον

ἐν τῷ ὄλῳ. Ἄλλος Ἀπώλλων τοῦ Μπελβεδέρε φέρων μύστακα, εἶπεν ἐν ἑαυτῷ ὁ Λαϊυχτεμβέργ.

— Δούξ, τὸν ἠρώτησε ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀφοῦ τὸν ἐπιθεώρησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, γνωρίζεις τὴν θυγατέρα μου μεγάλην Δούκισσαν Μαρίαν;

— Τὴν εἶδον μακρόθεν Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη συνεσταλμένος ὁ νέος.

— Εἰπέ μοι τὴν ἀγαπᾷς;

— Μεγαλειότατε, ἐὰν δὲν προσκρούσω πρὸς τὴν Ὑμέτερην Μεγαλειότητα

— Εἰπέ μοι ἐλευθέρως Δούξ.

— Ὁ καρπὸς Μεγαλειότατε, εἶναι πολὺ ὑψηλὰ καὶ ἡ χεὶρ μου ἀδυνατεῖ νὰ τὸν φθάσῃ.

Ὅταν ἐγὼ σὲ βοηθήσω νὰ τὸν φθάσῃς;

Τότε οὐδεὶς τῶν θνητῶν ἔξει τὴν εὐτυχίαν μου,

— Σοὶ ἀπονέμω Δούξ τὸν τίτλον « Αὐτοκρατορικὴ Ὑψηλότης » Σὲ ὀνομάζω στρατηγὸν ὑπασπιστήν μου, Διοικητὴν τοῦ ἱππικοῦ τῆς Αὐτοκρατορικῆς προῦρᾶς, ἀρχηγὸν τοῦ σώματος τῶν μηχανικῶν, Πρόεδρον τῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων, σοὶ δίδω δύο ἑκατομμύρια πρόσοδον καὶ ἐπὶ πάντων τούτων τὸν πολύτιμόν μου θησαυρὸν τὴν πεφιλημένην μου θυγατέρα μεγάλην Δούκισσαν Μαρίαν ὡς σύζυγον.

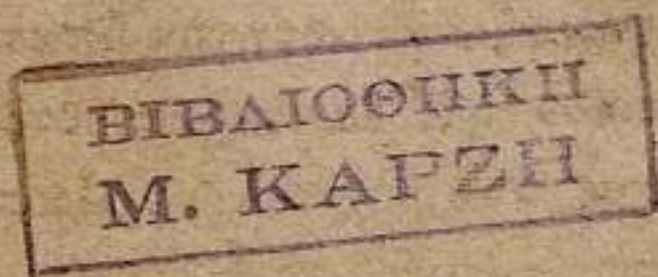
Ὁ νέος ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τοὺς ἔβρεξε μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης.

— Ἐγείρου, τῷ εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς, καὶ περιπτύξας αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Βλέπεις, Δοῦξ, τῷ προσέθηκε, πόσον περιπαθῶς ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα μου;

— Πιστεύσατε, Μεγαλειότατε, ὅτι εἶμι ὁ εὐδαιμονέστερος τῶν θνητῶν καὶ τοῦτο ὀφείλω εἰς τὴν καλοκαγαθίαν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλιότητος. ὦ Μεγαλειότατε ἀντινα κερκυνωθῶ ὑπὸ τῆς ὀργῆς, μ' ἐνεπλήσατε ἀγαθῶν ἀπειρῶν.

Μετά τινος ἡμέρας ἡ Μαρία ἀνέλαβεν ἐντελῶς· ἡ πλατεία τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Ἰσαὰκ ὑπῆρχε κεκαλυμμένη ὑπὸ λαμπρῶν ὀχημάτων, καὶ ἄπειρον πλῆθος λαοῦ ἀμφοτέρων τῶν φύλων συνεπιέζετο ἐν αὐτῇ, ἵνα ἴδῃ τὸ ὥραϊον ζεῦγος ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ Ναοῦ καὶ συγχρόνως τοὺς παρυσταθέντας εἰς τὸν γάμον τοῦ Ἡγεμόνος διαφόρων Κρατῶν.

ΤΕΛΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000080712

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

A11027

